

РЕШЕНИЕ

№ 2095

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **564** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на „А. сити клиник“ УМБАЛ Е., чрез адв. Р., срещу решение № 20269097 от 05.12.2020 г., постановено по НАХД № 1917/2020г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 134-ти състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 13-172/ 20.12.2019 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИА“МН“), като е намален размерът на наложеното на „А. С. К.“ УМБАЛ Е., на основание чл.221, ал.2 от Закона за Здравето (ЗЗдр.) административно наказание „имуществена санкция“ от 1 000, на 500 лева [apis://base=narh&doccod=40426&topar=art221_al2&type=201/](https://base.narh&doccod=40426&topar=art221_al2&type=201/), за нарушение по чл. 86, ал., т.1 от ЗЗдр.

В касационната жалбата се развиват оплаквания за неправилност, поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Сочи се, че от събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че нарушението е безспорно установено. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено.

Ответникът - Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, редовно призовани, не

изпращат процесуален представител и не вземат становище по жалбата.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна, моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установена от СРС фактическа обстановка, както следва:

Въз основа на Заповед № РД 13-172/21.06.2019 г. на изп. директор на ИА „МН“, за периода 24.06.2019 г. - 28.06.2019 г. била проведена извънредна проверка в „А. С. К.“ УМБАЛ Е., съвместно с представители на НЗОК, по повод жалба с вх.№ 96-00-315/ 19.06.2019 г. Проверката била извършена от св. Р. – държавен инспектор и св.Г.-Н. - главен инспектор в ИА“МН“. При проверката било установено, че пациентът П. Е. К. бил хоспитализиран в „А. С. К.“ УМБАЛ Е. за периода от 18.04.2019 г. до 20.04.2019 г. по клинична пътека № 21 „Интервенционално лечение и свързани с него катетеризации при сърдечни аритмии“, с предварителна диагноза „Предсърдно мъждене и трептене“, с изготвено ИЗ № 5701. Пациентът бил самоосигуряващ се безработен, здравноосигурен с непрекъснати здравноосигурителни права, като извършената медицинска дейност от лечебното заведение по клиничната пътека била отчетена и заплатена от НЗОК.

При постъпването си в лечебното заведение на 18.04.2019 г., П. К. заплатил в полза на лечебното заведение сумата от 3600 лева, с основание заплащане на скъпоструващо медицинско изделие, за което била издадена фактура №[ЕГН]/18.04.2019 г.

При дехоспитализирането си на 20.04.2019 г., К. попълнил и подписал декларация за информирано съгласие по отношение източника на заплащане за диагностиката и лечението, в т.2 от която било посочено: „По време на престоя ми в лечебното заведение за болнична помощ съм заплатил/ла сума в размер на 4500 лв., която включва: а) сума за болнично лечение съгл. чл. 37 от ЗЗО за 2 дни по 5.80 лв.= 10.60; + 11.60. б) скъпоструващи медицински изделия- 3600 лв.“. На ръка е дописана точка „в“, със следното съдържание: „... Избор на екип, който не съм избирал 900 лева, което плащане протестирам...“.

В хода на проверката бил представен формуляр за вложени медицински изделия, стойността на които се заплащала от НЗОК, извън цената на клиничната пътека, с положен подпис от пациента, видно от който цената на медицинското изделие по фактура за закупуване от лечебно заведение възлизала на 5659,78 лева, от които стойността заплатена от НЗОК е 2835,00 лева, а стойността доплатена от пациента била 2824,78 лева.

След извършена съпоставка между цените, посочени във формуляра за вложени медицински изделия, стойността на които се заплаща от НЗОК извън цената на клиничната пътека/амбулаторната процедура, в графа „стойност, доплатена от

пациента- 2824.78 лв.“, и цената, определена с фактура № №[ЕГН]/18.04.2019 г.- 3600 лв., била установена разлика от 775.22 лв.

От представените на проверяващия екип документи, не било установено за какво била начислена посочената сума от 775,00 лева, доколкото същата не съвпадала по размер и позиция на представения от болничната аптека „Разход по ИЗ по материал“ към ИЗ № 5701, на обща стойност 6 821.69 лв., за пациента, където в 25 позиции били представени и остойностени всички изписани медикаменти, консумативи и медицински изделия по време на неговия престой в болницата.

За така констатираното нарушение св. Р. съставил срещу дружеството-жалбоподател акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ИАМН – 13-172/26.09.2019г., за нарушение по чл. 86, ал.1, т. 1 от ЗЗдр.

Въз основа на съставения АУАН и в кръга на своите правомощия изп. директор на ИА“МН“ издал атакуваното наказателно постановление № 13-172/20.12.2019г., с което на жалбоподателя на основание чл. 221, ал.2 от ЗЗдр. било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер от 1000 лева за нарушение на чл. 86, ал.1, т.1 от ЗЗдр.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 134-ти състав, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване. При така установената фактическа обстановка, от събраните по делото доказателства, СРС е направил единственият възможен и правилен правен извод по делото, че касатора е допуснал извършването на нарушение по чл.86, ал.1, т.1 от ЗЗдр.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. За да постанови същото, районният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН и са в съответствие с материалния закон.

Районния съд е направил задълбочен анализ на показанията на разпитаните по делото свидетели, и правилно е анализирал техните показания. В конкретният случай от събраните по делото доказателства гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, безспорно се установява, че дружеството-жалбоподател е осъществило от обективна страна състава на посоченото в АУАН и НП нарушение.

Неоснователни са твърденията на касатора, че извършеното деяние е несъставомерно. По делото са събрани достатъчно доказателства, които потвърждават по безсъмнен начин, че същият е осъществил състава 86, ал.1, т.1 от ЗЗДр., тъй като при извършване на проверката от компетентните за това органи е установено, че пациентът е заплатил на лечебното заведение по издадената фактура 3600 лева, при разлика от 775,22 лева до размера на действително дължимото доплащане за медицински изделие, без точно и ясно основание за това доплащане.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба за допуснати нарушения на съдпроизводствените правила. Касационния състав счита, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в

съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципа на състезателност в процеса.

С нормата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗДр. са уредени правата на всеки пациент, като в т. 1 - т. 13, са посочени следните права: зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозните му права. Нормата е ясна, не се нуждае от запълване на съдържанието ѝ, чрез препращане към друга, респ. с друга норма, уреждаща конкретните икономически права на пациентите. Законодателят не е въвел ограничение и предмет на защита са всички икономически права на пациентите. По тази причина не е необходимо тези права да се изброяват в друга норма, чрез която да се запълва процесната. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е обсъдена, както в НП, така и в съдебното решение. Оспореното решение е мотивирано.

Правилно СРС е преценил, че издаденото НП следва да бъде изменено в частта му, относно наложеното административно наказание.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ето защо и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20269097 от 05.12.2020 г., постановено по НАХД № 1917/2020г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.